

Befæstning i mindste Maade, fordi de have valgt denne Form af Forslag, saa tage de storlig feil, eller tro De, at den tidligere Ordfører for Hærlagen og nu for Fællesudvalget, det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgfreds (Thomsen) i mindste Maade for denne Forms Skyld har forandret en Løddel i sine mange Betænkninger gennem de 8—9 Aar, eller at hele Spire har forandret en eneste Løddel af sin Opfattelse, eller at vor Opgave lige overfor Forsvarsagen er paa nogen Maade bleven en anden, fordi de have valgt en slet Form for deres Forslag? Det er dog mærkværdige Forestillinger. Jeg har sagt Dem det før — men det betyder ganske vist ikke Meget for de Herrer, det indrømmer jeg — jeg har betroet Dem det før, at, hvad der staar saaledes i Motiverne til et Lovforslag, kommer slet ikke Lovforslaget ved, det danner ikke nogen Ret, ikke engang den ikke skrevne Ret. Derjom man ikke kunde behandle Lovforslag, fordi man syntes ilde om Motiverne, kom vi aldrig til at behandle noget Lovforslag, og skulde vi af samme Grund skrive Lovforslagene helt om, selv om der kom noget helt Navruffendegalt ud af dem, saa vilde vi komme til det mærkværdigste Sammensurium af Lovgivning, som der ikke findes Mage til paa Jorden; det er galt nok endda (Ville: Ja, det veed Gud, det er!). Ja, jeg er overbevist om, at det ærede Medlem er fuldstændig enig i den Betragtning. (Ville: Ja, at det er galt nok endda!). Det ærede Medlem er maasse mere udvendig end indvendig uenig med mig, og det af visse Hensigtsmæssighedsgrunde, det kan ogsaa være, det vil jeg indrømme. Jeg siger, at det er ikke blot mig, der har gjort de Herrer opmærksom paa, hvad jeg nu her har gjort dem opmærksom paa, men fra Spirens Side, fra Landsstinget, i Pressen og fra Ministerbænken har man sagt: Hvad betyder det? Loven er Et og Dmtale af eventuelle Forslag til nye Befæstninger er noget helt Andet. Denne Dmtale er jo ogsaa kun et Dptræk af, hvad vi uden at forkræfkes have have havt liggende paa Udvalgets Bord Aar efter Aar, og dog have vi forhandlet om Hærløven. Nu siger man, efter at vi Allsammen have forskiftet dette — jeg veed ikke, om det vil lyde her i Rigsdagen, jeg antager ikke, at Nogen vil sige det —: Det er dog en Indrømmelse af Betydning, man her har gjort det ærede Medlem fra Stege (Woffen). Her vil vist, som sagt, Ingen sige det, men jeg ser det i Pressen, altsaa i den offentlige Mening, og det er jo en Sag, der griber dybt ind udenfor denne Sal, saa man har Lov til at bemærke det — man siger, hvor Kalen er om Alliansens Frugter: Det er ganske vist ikke en uvigtig Indrømmelse, der er gjort ved saaledes at stille det ad, som rigtignok før aldeles ikke har hørt sammen; men at lade den ene Part rent gaa bort med Skyggen og Skallen,

medens de Andre have Kjødet og Kjernene, vilde da ogsaa være urimeligt og uheldigt. Jeg finder det naturligt, at de Allierede paa den anden Side ere noget staaansomme i deres Behandling. Men hvorledes er nu denne fixe Ide opstaaet — jeg beder om Forlæelse for Udtrykket, skjøndt det vel ikke kan siges at være uparlamentarisk, da „fixe Ide“ jo er et meget anstændigt Ord. Altsaa: Hvorledes er denne fixe Ide opstaaet? Jeg skal sige det ganske simpelt: jeg har jo nylig fulgt denne Historie og kjender de Herrer's Indgange og Udgange maasse nøiere, end de fleste Andre gjøre det. Da det ærede Medlem fra Stege ved 1ste Behandling af denne Sag traadte op — det kan nu være en 8—9 Maaneders siden, ja, det er maasse 10 Maaneders siden, — og senere ogsaa — var det klart af hans Foredrag, og ikke mindre af Andres, at der skulde kjøres op mod Ministerens Forslag med alle tænkelige og utænkelige Grunde, og en af de allerutænkeligste Grunde var denne: Du — ha, nu kommer Befæstningen, saafremt vi vedtage en Lov efter Behandlingen af dette Lovforslag, og dette har man da sørget for at brede ud ogsaa i Befolkningen, saaledes at forskjellige Menneſter, der selv ikke ere meget klare, have faaet Ide om, at der hang Noget bag ved. Dette generer aabenbart nu, og derfor skal man blive i den samme Forestilling, og det er til denne urigtige og faktisk falske Forestilling, fra første Færd af opstaaet paa den Maade, jeg her har nævnt, vedligeholdt og pleiet i Bladene, og af og til fremjat ogsaa her i Salen, skjøndt modbevist — det er, siger jeg, til denne Afgud, at man offerer Hærløvens klare og forstaaelige Form og giver dette Sammensurium, juridisk taget Sammensurium, istedet. Jeg tør paasta, at der ikke i de 15 Aar, jeg har siddet her, nogenstinde fra nogen Side har foreligget et saa slet udarbejdet Forslag, som dette her er, formelt taget; jeg taler her kun om Formen.

Naar jeg da gaar over til Indholdet, møder jeg først den Motivering, som fulgte Lovforslaget i Form af det Foredrag, hvormed det ærede Medlem for Stege indbragte Sagen i Onsdags. Der siger han, at den første ufravigelige Fordring er den Forudsætning, som jeg nævnte om Kjøbenhavn's Befæstning. Saa kommer den anden Fordring, og det er: Absolut ingen Udvidelse af det bestaaende Fæstningsartilleri. Derved er selvfølgelig ikke afstaaen, at man jo kan gaa ind paa en Forhandling om en Udvidelse deraf, naar man forhandler om Befæstningsagen siger det ærede Medlem, men nu fordres der absolut ingen Udvidelse af det bestaaende Fæstningsartilleri. Det interesserer mig dog idag at høre de mange Indvendinger, som det ærede Medlem baade reelt og formelt fremsatte imod sit eget Forslag. Ja, skulde man komme ind derpaa, saaledes som det ærede Med-